

LIBRIS

Katja Reider • Sabine Straub
books

Top si Tupi

Un an complicat

Traducere din limba germană
de Teodora Tănase

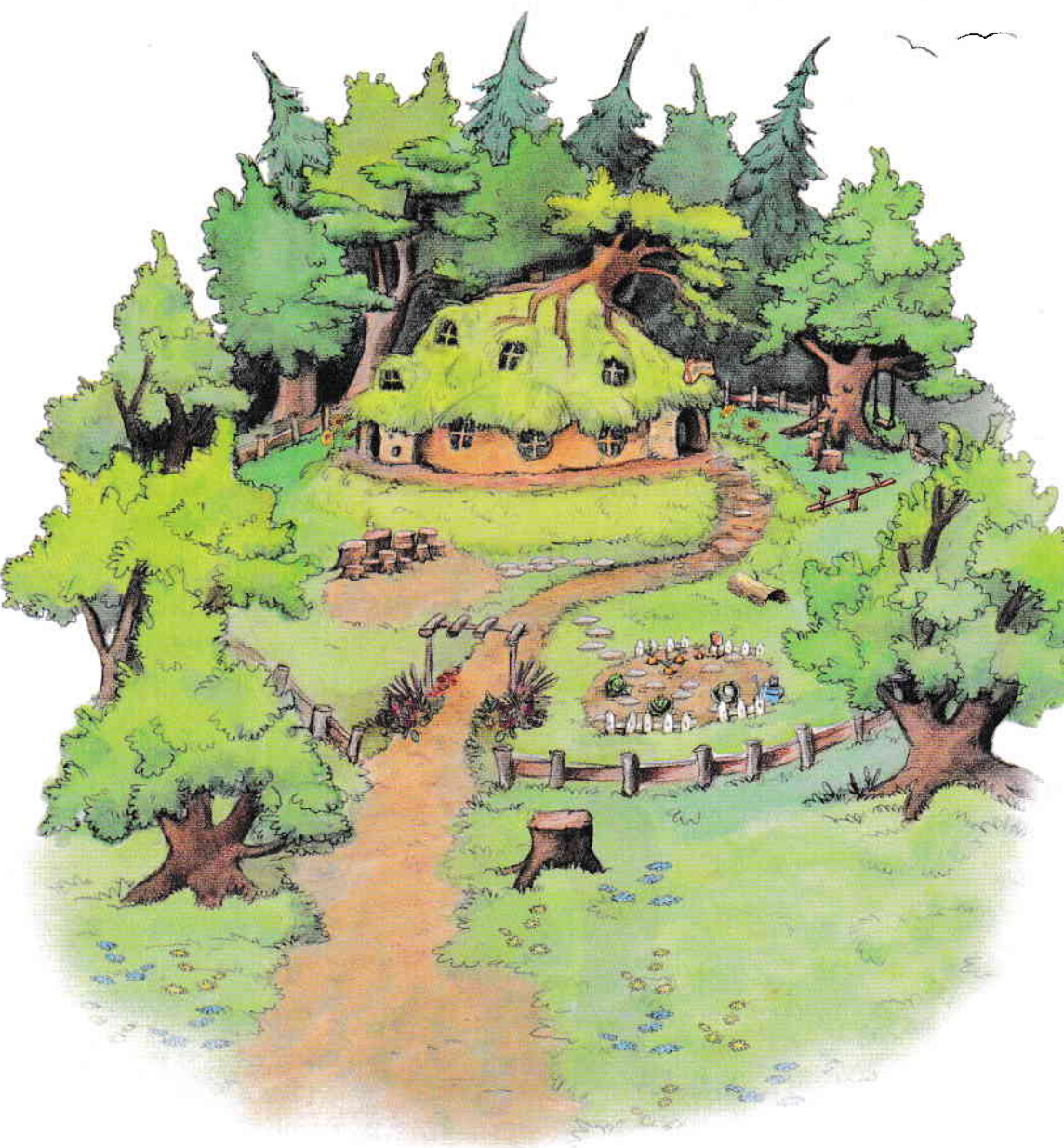

Booklet
fiction

2025

LBRIS

We know
books

Cei ce se plimbă adesea prin păduri și pe câmpii și privesc cu atenție în jur se întreabă poate de ce nu întâlnesc niciodată în cale o școală de iepurași. Motivul e simplu: micii iepurași trăiesc periculos! De aceea, învață din timp să treacă neobservați, să se ascundă iute dacă n-au altă opțiune sau, și mai bine, să dea bir cu fugiții. Prin urmare, firește că și școala noastră de iepurași se află într-un loc secret, pe care nu-l putem dezvălui.

Pentru cei ce vor totuși să afle cum își petrec micii iepurași timpul la școală (și nu numai), am cules următoarele povești...

Marele premiu școlar

Din anumite puncte de vedere, școala de iepurași se aseamănă izbitor de mult cu orice altă școală: nici n-a sunat bine clopoțelul, că se și iscă o larmă asurzitoare. Scaunele huruie, pachetelele fâșâie, sticlele de apă se rostogolesc pe podea și sute de picioare tropăie în jos pe scări, dând năvală în curtea școlii, care se umple de copii (iepurași) zglobii și zâmbitori. Da, cam asta se întâmplă peste tot în lume.

Însă, în acea zi, la școala de iepurași s-a întâmplat fix pe dos.

— N-o să ieșim în pauză! îi anunță domnul Floricel spre finalul celei de-a doua ore. Ne strângem și mergem direct în amfiteatru. Se ține o adunare generală. Doamna doctor Gu-Lia, directoarea școlii, vrea să facă un anunț important.

— Hai, frate, bombăni Moț. Și cum rămâne cu meciul de urechibal? Putem să ne jucăm urechibal în amfiteatru, în timp ce doamna Gu-Lia ne zice ce are de zis?

— Normal că nu! răspunse domnul Floricel. Am să vă rog să vă lăsați sendvișurile în clasă. Mâncăm mai târziu.

Secărel scutură din cap.

— Nu se poate, domnule Floricel! Trebuie să mănânc la intervale regulate, altfel îmi scade masa musculară.

Învățătorul oftă.

— Sunt sigur că bicepsii tăi rezistă un sfert de oră, Secărel! Sendvișurile rămân în clasă!

— Hai, frate, răspunse Secărel.

Dar nu-l mai auzi nimeni, fiindcă se sună de pauză... și știm deja ce a urmat după aceea...

Cinci minute mai târziu, sporovăielile micilor iepurași răsunau în amfiteatru.

Directoarea școlii, doamna doctor Gu-Lia, păși energic pe scenă.

— Dragi colegi, dragi elevi, încep eu pe un ton festiv, v-am pregătit o mare surpriză: reputația excelentă a școlii noastre de iepurași s-a răspândit dincolo de granițele pădurii. Și de aceea vă anunț cu mândrie că am fost invitați să ne înscriem în cursa pentru marele premiu școlar! anunță directoarea zâmbind cu gura până la urechi. Mâine, domnul doctor dr. Gândăcescu, reprezentantul comisiei iepurești de examinare, ne va face o vizită. Și desigur că ne dorim ca școala noastră să facă o impresie bună. Dar nu vă faceți griji! adăugă doamna doctor Gu-Lia, ridicând lăbuța în aer. În ziua vizitei nu vom recita poezii și nici nu vom juca o scenetă. Nu, domnul doctor dr. Gândăcescu vrea să vadă cum se desfășoară o zi normală la noi la școală! La urma urmei, suntem o școală de iepurași modernă, bine dotată, aflată pe drumul către un viitor glorios.

Țop și Țupi au făcut schimb de priviri mirate. Asta cu viitorul glorios suna bine. Trebuiau neapărat să le-o zică și mamei și tatei după școală.

— Aveți sugestii sau întrebări? spuse doamna doctor Gu-Lia, plimbându-și privirea printre elevi.

Moț ridică lăbuța.

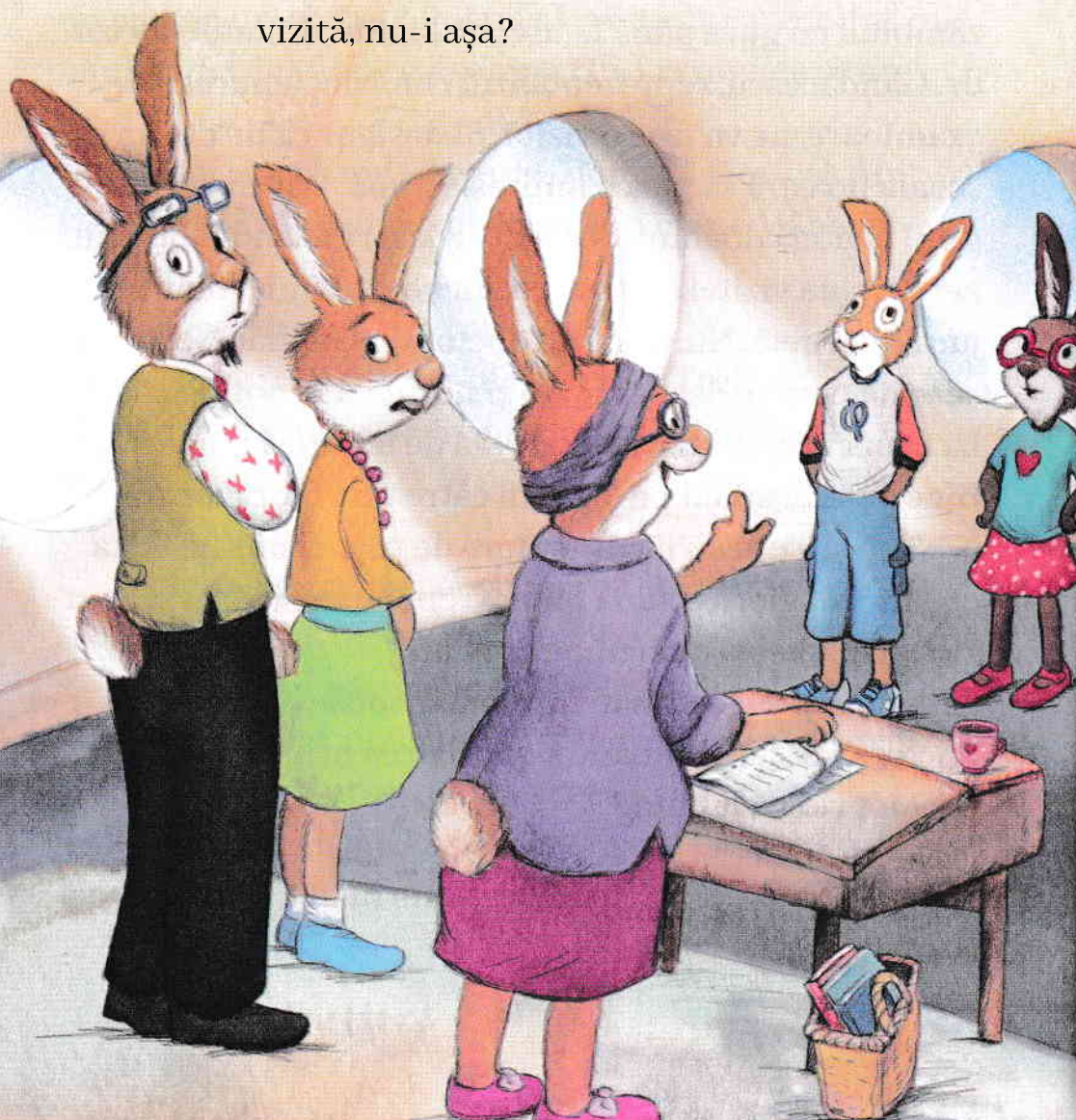
— Da, băiete?

Moț își drese glasul.

— Acum putem să ieșim în pauză?

Directoarea școlii trase aer adânc în piept.

— Nu, Moț! Din păcate, trebuie să te dezamăgesc: azi n-avem timp de pauză! Clasa voastră a fost repartizată la prima tură de curățat buruienile din curtea școlii. Apoi mergeți să vă curățați clasa și să dați cu mătura prin curtea școlii. Dar să dați bine! Totul trebuie să arate impecabil când vine domnul Gândăcescu în vizită, nu-i așa?

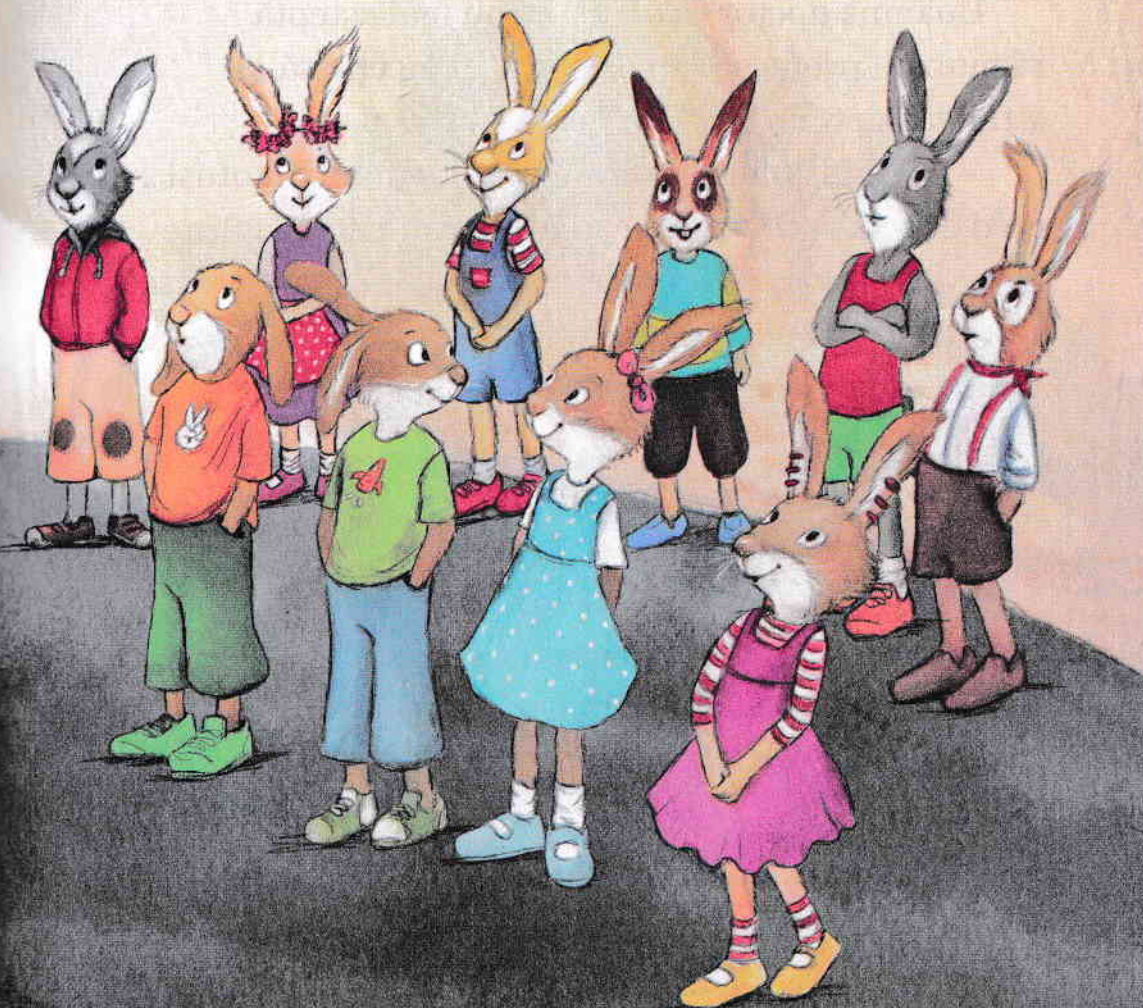
S-a întors apoi spre domnul Floricel.

— Poate între timp puteți să-i învățați pe copii un cântecel vesel de vară, pe care să-l cânte din întâmplare când intru cu domnul Gândăcescu la voi în clasă?

— Ă... Da, sigur, cum să nu?! răspuse domnul Floricel, răsucindu-și barba.

Apoi doamna Gu-Lia s-a întors spre învățătoarea de la clasa pregătitoare:

— Doamna Albinuță, dumneavoastră vă pricepeți la desenat. N-ați vrea să faceți câteva desene vesele

împreună cu cei mici, pe care apoi să le agățăm prin școală? Credeți că aveți timp?

Doamna Albinuță păli.

— Astăzi? Noi plănuiam să...

— Perfect! încuviință doamna doctor Gu-Lia.

Știam că mă pot baza pe dumneavoastră. Iar minunata noastră echipă sportivă ar putea să construiască o piramidă de iepuri în întâmpinarea domnului doctor dr. Gândăcescu, cu sigla școlii în vârf. Ar fi posibil, domnule Săltărescu?

Doamna doctor Gu-Lia nici nu mai așteptă răspunsul profesorului de sport, ci începu să-și strângă hârtiile.

— Vă mulțumesc, asta e tot momentan! Și totuși... cred că o să vorbesc și cu administratorul, să atârne niște ghirlande și decorațiuni florale și să pregătească câteva gustări pentru domnul doctor dr. Gândăcescu. Fiindcă vizitele astea pot fi foarte obositoare.

Iar apoi plecă.

Bineînțeles că nu s-a mai ținut nicio oră la școala de iepuri în acea zi.

În schimb, elevii au fost echipați cu cazmale, greble, găleți și mopuri și s-a pornit o zarvă de nedescris. Deși copiii au fost la început încântați că

în loc să socotească, să citească și să scrie erau puși să plivească, să grebleze, să spele și să frece, încântarea s-a transformat în scurt timp în dezamăgire.

— Mă doare spatele, se plânse Stafidina.

— Și pe mine! exclamă Biluță. Iuhu, domnule Floricel, nu credeți că am plivit destul? spuse el, arătând mândru spre parcela pe care o curățase împreună cu Stafidina și Miriștel.

Domnul Floricel veni în grabă, pentru ca mai apoi să-și pună mâinile în cap.

— Cerule, ați smuls toate gălbenelele și ați lăsat doar păpădiile!

— N-n-nu vă place? întrebă Stafidina cu buza de jos tremurând.

Nu-i plăcea deloc să fie certată.

— Ne-am d-d-dat toată silința!

— E în regulă, Stafidina, o liniști domnul Floricel, în timp ce încerca în zadar să planteze iar gălbenelele. Puteți să vă opriți din plivit și să mergeți înăuntru să-i ajutați pe Cleo și pe Secărel la curățenie.

— Hai, frate, bombăni Biluță.

Dar apoi plecă fiecare la treaba lui.

— Dați-vă din drum! le strigă Secărel dându-se important, în timp ce înmuia mopul în găleata cu apă. Avem treabă.

— Și noi! Și noi avem treabă! exclamă Stafidina, încercând să-i ia mopul din mână.

Ceea ce nu era o idee prea bună, fiindcă mopul era încă în găleată... Astfel că n-a durat mult până când găleata s-a răsturnat și apa s-a vărsat pe jos.

Echipa de curățenie a încremenit. Dar apoi Biluță a pășit curajos în băltoacă și a început să țopăie dezlănțuit.

— E practic, strigă el. Așa putem să ne curățăm și tălpile în timp ce spălăm pe jos. Ia uitați câți bulgărași de pământ vi s-au lipit de pantofi.

Chiar așa era! Prin urmare, ceilalți s-au apucat și ei să țopăie.

Deodată, prin ușă se ivi capul lui Țupi.

— Ce tot faceți aici? Veniți cu mine, doamna Albinuță ne-a rugat să mergem să-i ajutăm pe cei mici cu desenele!

